

2017. február

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

A tanári szobában arról folyt a beszélgetés, hogy milyen különböző válaszokat kaptak az érettségire készülő fiú- és lánytanulóktól a legutóbbi felmérés kérdéseire. A felmérés arra kereste a választ, hogy milyen pályán és hogyan képzelik el a tanulók felnőtt életüket. Az én osztályomban – mondta a fizika tanár –, a fiúk általában célul tűzték maguk elé, hogy valamilyen kreatív foglalkozásban vezetők legyenek, azaz építsenek, tervezzenek, üzemet szervezzenek, sikeres, jól kereső emberek legyenek. Néhányan megemlítik, hogy szép feleséget, jó autót, nagy házat és életrevaló gyerekeket is szeretnének. Van, aki politikai pályára készül, elég határozatlan elképzelései vannak arról, hogy mi tesz sikeressé egy politikust. A lányok ellenben első helyre a családot teszik, gyerekeket szeretnének nevelni, ugyan mellel egyetemet is végeznének, és munkát is vállalnának, esetleg tanítanának, ezért fontos számukra, hogy a férjük támogassa őket a házi munkában, a gyerekekkel való foglalkozásban. Érdekes – vette át a szót a másik érettségiző osztály főnöke, a magyar tanárnő –, nálunk sokan humán irányba indulnának, van, aki arról álmodik, hogy ásatásokat vezet, más meg szeretne irodalmi kutatásokat végezni. Míg a fiúk elképzelései szakmaiak, konkrétabbak, a lányoké inkább érzelmi indíttatásúak, többen az egészségügyben, szociális téren a szenvedőkön akarnak segíteni. Számukra nem csak az a siker, ha jól keresnek, hanem ha másokat boldogabbá tudnak tenni. Ugyanakkor benn élnek a mai világban, tudják, hogy ma nem elég a jó szándék, kell tudás, jogosítvány, azaz diploma is, ezért meg kell dolgozniuk. Mondjátok – szólt közbe az igazgatóhelyettes –, mi oltjuk beléjük ezeket az elképzeléseket? Tudunk nekik támpontokat adni? Vagy döntően tőlünk függetlenül alakítják ki jövőképüket? Vajon jó irányba tereljük a gyerekeket? Ismerjük-e azt a közeget, amelyből jönnek, és amelybe felnőve be kell kapcsolódnunk?

Az emberek elképzelése a saját jövőjükéről és a társadalom jövőjéről állandóan változik. Vajon lehet-e állandó, minden korban érvényes célkitűzésekről beszélni? Minden változik, a változások üteme pedig egyre gyorsul. Mire megjelennek a társadalomkutatók vizsgálati eredményei, a valóság már továbblépett. Ha mások sorsáért vagyunk felelősek, állandóan figyelniük kell a fejlődési tendenciákat, nehogy egy már túlhaladott jövőkép felé irányítsuk a ránk bízottakat. Nyomasztó érzés tapasztalni, hogy amíg válaszunkat a társadalmi változásokra megfogalmazzuk, addig az emberek már más mértékkel mérnek, megváltozott körülmények között élnek. Ragaszkodhatunk-e saját elgondolásunkhoz, eléggé szilárdan meg vagyunk-e győződve annak helyességéről ahhoz, hogy szemébe tudjunk nézni a változások vonzásában mellettünk rohanóknak, akik tőlünk pedig azt várják, hogy támogassuk őket, hogy megerősítsük őket száguldásukban?

Soroljatok fel néhányat az utóbbi évtizedekben végbement olyan társadalmi változásokból, amelyek pozitív változások, mert az ember javát szolgálták! Melyek azok a keresztény értékek, amelyeket ma nem vesznek figyelembe?

Amikor Isten az embert a semmiből a létbe hívja, arra is meghívja, hogy váljon az Ő örök boldogságának részesévé azáltal, hogy szolgálja a világot és törekszik a szentségre. Az ember tehát arra hivatott, hogy válaszoljon Teremtője hívására. A meghívott a maga korlátainak tudatában halad a meghívó és azok felé, akiknek szolgálatára kapta a meghívást. A meghívás tehát nem csupán a magányos meghívottnak szól, hanem szól azoknak is, akiket a meghívottnak szolgálnia kell. Aki „test szerint” él, Isten törvényét súlyos tehernek, szabadsága megkötésének, tagadásának érzi. Aki „lélek szerint jár” (vö. Gal 5,16) és szeretetből szolgálni kíván másoknak, Isten törvényében megtalálja az alapvető és szükséges utat a szabadon választott és megélt szeretet gyakorlásához. Az ember hivatása a tökéletes szeretetben teljesedik be. Amikor Jézus Krisztus felszólít, hogy kövessük Őt, meghív és új parancsot is ad: „szeressétek egymást; ahogy én szerettelek titeket”. (1Jn 13, 34) Az ember hivatása megmutatja az emberi lét értelmét. Mivel minden ember Isten egyedi teremtménye, önálló személy, mindenkinek saját hivatása van, mindenkinek magának kell válaszolnia Isten hívására.

„Az ember – mind a férfi, mind az asszony – az egyetlen teremtmény a földön, akit Isten önmagáért akart: személy és önmagáról döntő alany. Ugyanakkor teljesen csak akkor találhat önmagára, ha őszintén elajándékozza magát. Márpedig a személynek ez a leírása, sőt bizonyos értelemben

meghatározása megfelel a Szentírás alapigazságának az ember – a férfi és a nő – Isten képére és hasonlatosságára teremtettségéről.” (MD 18)

Idézzetek fel élményeket azzal kapcsolatban, hogy gyerekeitek Isten törvényét súlyos tehernek, szabadságuk megkötésének, vagy éppen elvonásának érezték, és nem látták meg az ezekben a törvényekben megjelenő korlátok védő, vezető és nehéz helyzetekben dönteni segítő szerepét!

Minden embernek előbb-utóbb döntenie kell: milyen utat választ hivatása gyakorlásához. Korunkban az emberek előtt egyre több, egyre változatosabb lehetőség nyílik meg. Nem csupán a társadalmi helyzettől, vagy a nemzeti hovatartozástól függetlenül lehet valakiből csaknem bármi, hanem attól is többé-kevésbé függetlenül, hogy férfi-e, vagy nő. Ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a férfi és női mivolt kezdettől fogva több, mint biológiai és anatómiai adottság és különbség. Az ember csak a férfi és nő nemileg meghatározott formájában létezik. A mélypszichológia szerint a férfiasság és a nőiség mint polaritás minden egyes ember belső, lelki alkata, s mindkét nemnek meg kell tanulnia az egész, teljes emberré válást, az ellentétes nemi rész elfogadását és integrálását. E feladatban a nőiség a kiigazító és kiegyenlítő tevékenység (megőrzés, megtartás, megszentelés), a férfiasság a racionálisan megalapozott rendre törekvés, az új lehetőségek, a valóság rejtett részleteinek felfedezése. De mindezekben nem merül ki férfi mivolta és hivatása. Mind a férfiaknak, mind a nőknek saját természetes teljességük megélésére kell törekedniük.

Egy kiváló kultúrtörténész szerint minden kimagasló férfi-teljesítmény mögött ott áll egy nő: egy múzsa, egy anya, egy igaz barát. A férfi tervez, kutat, épít, rendszerez, a nő pedig megteremti körülötte azt a légkört, amelyben a férfi alkotó génusza ki tud teljesedni. „A női génusz a mindennapi életben való önelajándékozásában találja meg életének mély elhivatottságát. Ő jobban látja az embert, mint a férfi, mert ő a szívével lát. Ő a különböző ideológiai vagy politikai rendszerektől függetlenül látja az embert. Látja nagyságát és korlátait, és megpróbál elébe menni és segítségére lenni. Ily módon megvalósul az emberiség történelmében a Teremtő alapvető terve, és a hivatások és elhivatottságok sokféleségében szakadatlan megnyilvánul az a – nemcsak fizikai, hanem mindenekelőtt lelki – szépség, mellyel Isten kezdettől megajándékozta az emberi teremtményt, és különösen a nőt.” (Szent II. János Pál pápa: Levél a nőknek a Nők IV. Világkonferenciája alkalmából, Peking, 1995. szeptember 9.)

Idézzetek fel környezetetekben olyan nőket, akik maguk őszinte elajándékozásában örömmel találták meg élethivatásukat!

Engem legjobban az érdekelné, ami ebből a felmérésből nem derül ki – szólalt meg egy idősebb tanár –, hogy miért választják gyerekeink azt a pályát, amit választanak. Azért, mert egy szakterület különösen érdekli, szívesen elmélyedne benne, vagy azért, mert találkozott egy szakma olyan képviselőjével, aki imponált neki? Néhány éve egy tanítványom azt mondta, hogy azért szeretne orvosnő lenni, mert az orvosok mindig fehér köpenyben dolgoznak. Mindannyiunk szerencséjére nem lett belőle orvos. Úgy látom, hogy minden gyerek tarisznyájában ott van a marsallbot, csak ki kell azt onnan bányászni. Nekünk, pedagógusoknak a szülőkkel együtt ebben kell segítenünk: ráébreszteni a gyerekeket arra, hogy van marsallbotjuk, hogy milyen az a bot, és segíteni a kibányászásban. Azt merem mondani, hogy azokból a tanítványaimból lett boldog, megelégedett ember, akiknek sikerült azzá lenniük, amire elhivatottak voltak. Bármilyen jól tud Michelangelo széklábat faragni, ha nem készíthet szobrot, nem festheti ki a Sixtus-kápolnát, boldogtalan lesz. Egy műegyetemi professzor mondta gyémántdiplomája átvételekor: boldog életem volt, mert gépészmérnök lehettem. Igaz, hogy hosszú pályám során sok olyan munkát kellett elvégeznem, ami nem volt kedvemre való, amiről tudtam, hogy nem jó célt szolgál, de volt 10 százaléknyi olyan munkám, amit öröm volt elvégezni, és ezért a 10 százalékért érdemes lenne újra megszületnem. És hadd mondjam el nektek, én azért vagyok boldog, mert rájöttem, hogy az a hivatásom, hogy segítsen a gyerekeket hivatásuk megtalálásában. Nagyon nagy öröm látni az érettségi találkozókön, hogy mennyien lettek önmagukkal harmóniában élő sikeres emberek, apák és anyák.

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegyesület elnöke